

Arrest

**nr. 337 339 van 8 december 2025
in de zaken RvV X, X en X/ IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: in de zaak met rolnummer X
X**

**in de zaken met rolnummers X en X
ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 maart 2025 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gekend onder het rolnummer X.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 maart 2025 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, gekend onder het rolnummer X.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 maart 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gekend onder het rolnummer X.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2025 met referentienummer X in de zaak met rolnummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 januari 2025 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 5 maart 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen, die hem bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.09.2024 werd ingediend en op 04.02.2025 geactualiseerd door :

[H.E.M.A.] [...]

[...]

nationaliteit: Egypte

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 15.03.2019 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Betrokkene verklaarde hierbij dat hij op 10.01.2019 in Spanje een VIB indiende maar dat hij besloot om de beslissing niet af te wachten en naar België te komen. Omwille van deze verklaringen werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 30.04.2019 een verzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het VIB van betrokkene. Spanje verklaarde zich op 09.05.2019 akkoord voor overname van betrokkene en hieropvolgend nam de DVZ op 17.09.2019 de beslissing ‘weigering van verblijf met het bevel om grondgebied te verlaten – bijlage 26quater’. Betrokkene verkoos echter om hier geen gevolg aan te geven en bijgevolg werd op 22.01.2020 beslist om het VIB in België verder te zetten. Dit VIB werd op 17.05.2021 afgesloten met de beslissing ‘weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 09.08.2021 diende betrokkene een tweede VIB in. Op 27.10.2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dit VIB echter niet-ontvankelijk. Betrokkene diende tegen deze beslissing een schorsend beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 04.02.2022. Betrokkene diende op 06.07.2022 een derde VIB in, maar ook dit VIB werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard, en dit op 16.09.2022. Betrokkene diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RVV. Een vierde VIB werd op 15.05.2023 ingediend. Ook dit VIB werd op 24.07.2023 door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. Het niet-schorsend beroep dat betrokkene indiende tegen deze beslissing bij de RVV werd verworpen op 14.06.2024.

De duur van de procedures – namelijk 2 jaar en 2 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 6 maanden voor het tweede, iets meer dan 2 maanden voor het derde en 1 jaar en 1 maand voor het vierde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene verklaart dat hij naast de Egyptische nationaliteit ook de Palestijnse nationaliteit heeft en hij stelt dat Palestijnen in Egypte gemarginaliseerd worden, dat zij geen toegang krijgen tot basisrechten zoals gratis

onderwijs en gezondheidszorg en dat hun arbeidsrechten beperkt worden. Ter staving verwijst hij hiervoor naar een artikel (genummerd als stuk 6) dat bij onderhavige aanvraag werd gevoegd (<https://www.newarab.com/features/no-recognition-no-rights-palestinians-egypt>). Echter, dit artikel gaat over de toestand van Palestijnse vluchtelingen in Egypte. Aangezien betrokkene in Cairo is geboren en (ook) de Egyptische nationaliteit heeft en dus als onderdaan van Egypte dient beschouwd te worden, kan hij dus bezwaarlijk als een Palestijnse vluchteling beschouwd worden. Als onderdaan van Egypte heeft betrokkene dezelfde rechten en plichten als elke andere onderdaan van Egypte. Bijgevolg is de toestand van Palestijnse vluchtelingen in Egypte zoals beschreven in het artikel niet van toepassing op betrokkene.

Verder verwijst betrokkene naar “de moeilijke situatie waarin ook zijn gezin verkeert in Egypte”, doch betrokkene laat na om precies te specificeren of concreet aan te tonen wat deze moeilijke situatie dan wel zou zijn. De loutere blote vermelding dat zijn gezin in een moeilijke situatie verkeert in Egypte, zonder bijkomend bewijsmateriaal, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook beweert betrokkene dat hij een vrees heeft voor de Egyptische autoriteiten, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij een vrees heeft voor de Egyptische autoriteiten volstaat evenmin om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Vervolgens beweert betrokkene dat hij, gelet op de langdurige periode dat hij afwezig is gebleven uit zijn land van herkomst, geen enkele binding meer heeft met Egypte en dat zijn bindingen met België deze met Egypte overstijgen. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene, buiten zijn ex-echtgenote en zijn twee kinderen, nog zijn ouders, 3 zussen, een halfbroer en een halfzus heeft die in Egypte verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat zijn familie niet langer in Egypte zou verblijven, noch dat hij gedurende zijn verblijf in België met zijn familie in Egypte geen contact zou hebben onderhouden, noch dat hij niet tijdelijk bij zijn familie zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook lijkt het onwaarschijnlijk dat hij, buiten zijn familie, geen vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 31 jaar in Egypte en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene stelt ook dat hij beschikt over zeer beperkte middelen en dat hij nood heeft aan huisvesting en (legaal) werk om een stabiele basis te hebben zodat hij kan voorzien in zijn levensonderhoud. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene wist dat zijn verblijf enkel werd toegestaan zolang zijn VIB's lopende waren. Hij was er van op de hoogte dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Een huisvesting en een tewerkstelling werd alleen toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene in aanmerking wil komen voor een machtiging tot verblijf op basis van een tewerkstelling, dient hij hiervoor de geijkte procedure te volgen en te voldoen aan de voor deze specifieke procedure gestelde voorwaarden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België zouden verblijven, noch dat hij in België een gezinsleven zou hebben opgebouwd. Ook toont betrokkene niet aan dat zijn (eventuele) opgebouwde sociale banden in België zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RvV het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr 42.039, RvS 20 juli 1994, nr 48.653, RvS 13 december 2005, nr 152.639).

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 07.03.2019 in België verblijft, dat hij Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat hij een professioneel verleden aantoont en werkbereid is en dat hij verder wenst deel te nemen aan het gemeenschapsleven) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker ook aangetekend ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer,

Naam, voornaam: [H.E.M.A.]

[...]

nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen zou hebben die in België zouden verblijven.

Het gezins- en familieleden: betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch dat hij in België een gezinsleven zou hebben opgebouwd.

De gezondheidstoestand: betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker op 17 maart 2025 een verzoekschrift (gekend onder het rolnummer X) heeft ingediend, met het oog op de nietigverklaring van de beslissing van 5 maart 2025 waarbij een aanvraag om, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft vervolgens, op 27 maart 2025, nog een twee verzoekschriften (gekend onder de rolnummers X en X) ingediend, waarvan het eerste tot doel heeft de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te verkrijgen van de beslissing van 5 maart 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en het tweede is gericht op de schorsing en nietigverklaring van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dient te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. X, X en X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat hij wenst dat het beroep wordt behandeld op grond van de verzoekschriften in de zaken met rolnummers X en X.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling wordt verzoeker bijgevolg geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker expliciet gewezen op de zeer langdurige periode dat hij reeds woonachtig is in België. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker ook expliciet gewezen op zijn opgebouwde banden in België.

Hiervoor verwees verzoeker naar zijn procedurele voorgeschiedenis, in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker is afkomstig uit Egypte. Hij werd aldaar geboren [...]. Niettemin diende hij zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker is op 7 maart 2019 aangekomen in België, waarna hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd evenwel op 30 april 2019 een verzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Op 9 mei 2019 zouden de Spaanse autoriteiten met dit verzoek hebben ingestemd. Op 16 juli 2019 volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Desondanks werd nadien vastgesteld dat België alsnog de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Het verzoek tot internationale bescherming werd vervolgens verder behandeld in België.

Door verzoeker werd een interview afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Nadien werd verzoeker ook gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Bij beslissing van 30 november 2020 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen. Door verzoeker werd beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd evenwel verworpen.

De verzoekende partij diende op 9 augustus 2021 een volgend (tweede) verzoek tot internationale bescherming in. Door verzoeker werd in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming benadrukt dat hij werd veroordeeld door een militaire rechtbank. Hij staaft dit ook aan de hand van een arrestatiebevel. Verzoeker benadrukte dat hij werd veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf op 20 februari 2020. Deze uitspraak was het gevolg van een vermeende moordging op een advocaat-generaal, het lidmaatschap van een terroristische organisatie en een poging tot staatsgreep. Verzoeker benadrukt daarnaast dat hij ook de nationaliteit van Palestina bezit. Dit betreft een tweede (apart) element. Op 27 oktober 2021 werd evenwel de beslissing genomen waarbij het verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk werd afgewezen in toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. Door verzoeker werd beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar dit beroep werd verworpen in een arrest van 2 februari 2022.

De verzoekende partij diende op 6 juli 2022 een volgend (derde) verzoek tot internationale bescherming in. Op 16 september 2022 werd evenwel de beslissing genomen waarbij het verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk werd afgewezen. Door verzoeker kon geen tijdig beroep worden aangetekend tegen deze beslissing.

De verzoekende partij diende op 15 mei 2023 een volgend (vierde) verzoek tot internationale bescherming in. Op 25 juli 2023 werd evenwel de beslissing genomen waarbij het verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk werd afgewezen in toepassing van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet. Door

verzoeker werd beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar dit beroep werd verworpen.

Het staat derhalve vast dat verzoeker sinds 7 maart 2019 niet meer terugkeerde naar Egypte, waardoor het net aannemelijk is dat door een verblijf in het buitenland van meer dan 6 jaar de banden met Egypte teloor zijn gegaan.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met zijn land van herkomst (Egypte) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in zijn aanvraag.

3. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat er geen enkel bewijs zou zijn waaruit blijkt dat verzoeker geen beroep meer kan doen op zijn familie in Egypte, dat zij hier niet meer zouden verblijven, dan wel dat hij geen beroep kan doen op een netwerk in Egypte, hetgeen foutief is.

Uit de aanvraag tot machtiging van verblijf en het administratief dossier blijkt nadrukkelijk het tegendeel. Het kan immers worden vastgesteld dat verzoeker sinds 7 maart 2019 niet meer terugkeerde naar Egypte. Sindsdien verblijft hij in België. Dat hij nog familie in Egypte zou hebben doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker is gescheiden van zijn echtgenote. Hij kan hierdoor ook geen beroep doen op zijn schoonfamilie. Verzoeker gaf tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming aan in welke moeilijke omstandigheden zijn ex-echtgenote en zijn twee kinderen dienen te verblijven in Egypte. Met zijn ouders heeft hij onvoldoende contact om hierop beroep te kunnen doen, mochten zij hiertoe al de middelen hebben.

Verweerder kan deze elementen niet naast zich neer leggen, temeer omdat verweerder deze elementen heeft aangehaald in het kader van het verzoek tot internationale bescherming.

4. Het is voorts kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, het als onwaarschijnlijk wordt beschouwd in de bestreden beslissing dat verzoeker geen binding meer heeft met zijn land van herkomst omdat de verzoekende partij eerder in Egypte werd geboren en getogen. Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds verzoeker Egypte verliet en het verlies van binding met zijn land van herkomst omwille van zijn langdurige afwezigheid uit Egypte.

Het verblijf in België staat op de voorgrond net als de binding die verzoeker heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat hij heeft gekend in Egypte. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing.

De gemachtigde miskent dan ook deze (gekende) gegevens, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

5. Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na zijn vertrek uit Egypte en zijn verblijf in (onder meer) België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Egypte. De langdurige afwezigheid van verzoeker uit Egypte, de redenen waarom hij vertrok uit Egypte en zijn langdurig verblijf in België - hetgeen verzoeker allen gestaafd heeft en hetgeen wordt erkend door de gemachtigde - wijzen net op het tegendeel.

Dat de familie van verzoeker nog in Egypte zouden verblijven, hetgeen hij voorheen aangaf tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming, betekent bovendien geenszins dat er nog contact is tussen met hen dan wel dat er tussen hen een band van afhankelijkheid bestaat of kan bestaan. Het louter bestaan van een familiale band vormt geenszins een voldoende reden om te veronderstellen dat verzoeker ook hulp zou verkrijgen van zijn familie, temeer gelet op de zeer lange periode dat verzoeker reeds verblijvende is buiten Egypte. Dit wordt ten onrechte aangenomen door verweerder in de bestreden beslissing.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

6. Dat de gemachtigde stelt dat verzoeker in Egypte werd geboren en getogen en aldaar eerder verbleef, wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoeker in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoeker buiten Egypte thans de belangen die hij nog heeft in Egypte ruimschoots overstijgt. Het gaat niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de meest recente situatie van verzoeker, in het bijzonder de meer dan 6 jaren dat hij momenteel reeds onafgebroken verblijvende is in België.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie - met name dat verzoeker eerder verbleef in Egypte - thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer

langdurige periode dat verzoeker verblijvende is buiten Egypte. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoeker. Dat hij voorheen verbleven heeft in Egypte, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door hem aangehaalde elementen (documenten) in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat hij verblijvende was in België.

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig om te veronderstellen in het geval van verzoeker dat hij nog beroep zou kunnen doen op zijn familie en zelfs bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf. Dit geldt des te meer omdat de duurtijd van een dergelijke procedure lang is en geen "korte tijd" omvat, zoals gesteld in de bestreden beslissing (zie verder hieronder).

Verzoeker wijst er temeer om dat hij geen "negatief bewijs" kan voorbrengen, waaruit onder meer zou moeten blijken dat hij geen banden meer heeft met Egypte.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

7. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in Egypte, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Egypte om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in Egypte te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er bijna 6 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (05.03.2025) en het moment van het indienen van de aanvraag (09.09.2024), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

8. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de

vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Verzoeker voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die samen met de voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker de inhoud van voormelde wetsbepaling correct weergeeft, maar hiermee en door zijn procedurele voorgeschiedenis uitvoerig toe te lichten niet aantoonde dat dit wetsartikel of enig beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Door aan te geven dat hij niet akkoord gaat met het standpunt dat verweerder heeft ingenomen en zijn eigen visie uiteen te zetten toont verzoeker evenmin aan dat de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de door hem aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat voormeld artikel voorziet in een uitzondering op de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene regel dat een verblijfsmachtiging dient te worden aangevraagd via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire past en verweerder vermogt een strikte invulling te geven aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, zoals vervat in artikel 9bis, § 1, eerste lid van deze wet.

De Raad dient ook te benadrukken dat het niet kennelijk onredelijk is om het door verzoeker aangevoerde langdurig verblijf in België niet te aanvaarden als een element dat op zich toelaat te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid en te overwegen dat dit een gegeven is dat slechts nuttig is bij de beoordeling van de gegrondheid van de ingediende verblijfsaanvraag. De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfsstermijn in regel niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verweerder heeft verder uiteengezet dat, aangezien verzoeker ruim eenendertig jaar in Egypte verbleef, niet kan worden aangenomen dat hij geen banden meer heeft met dit land. Hij heeft op die wijze duidelijk gemaakt waarom hij verzoekers argumentatie dat hij, na een lang verblijf in België, niet kan terugkeren naar Egypte omdat zijn banden met dat land zijn teloorgegaan niet aanvaardt en het voorgehouden ontbreken van deze banden niet als een buitengewone omstandigheid kan accepteren. Een dergelijke redengeving is deugdelijk. Verzoeker herhaalt dat hij reeds verscheidene jaren niet meer in Egypte was, maar toont hiermee niet aan dat verweerders standpunt dat niet kan worden aangenomen dat hij geen banden meer heeft met dit land, waar hij werd geboren, waar hij opgroeide en waar tal van zijn familieleden verblijven, incorrect of kennelijk onredelijk is. Het feit dat verzoeker langdurig in het buitenland verblijft impliceert immers niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familie- of vriendschapsbanden, die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn tenietgegaan en dat hij geen sociaal netwerk meer heeft waarop hij, indien nodig, kan terugvallen. Verzoekers bewering dat hij gescheiden is van zijn echtgenote en bijgevolg geen beroep kan doen op zijn schoonfamilie, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij in het kader van een andere procedure verklaarde dat hij naast zijn ex-echtgenote en twee kinderen, nog ouders, drie zussen, een halfbroer en een halfzus heeft die in Egypte verblijven. Verzoekers toelichting dat hij heden *“onvoldoende contact”* heeft met zijn ouders laat niet toe te besluiten dat zou moeten worden aangenomen dat zij hem niet kunnen of willen opvangen. Zijn bewering dat zij hiertoe niet de vereiste middelen hebben blijft ongestaafd en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat mag worden aangenomen dat er nog tal van andere personen zijn bij wie hij terecht kan.

Verzoekers betoog dat hij zijn belangen in België zelf belangrijker vindt dan de belangen die hij nog heeft in Egypte leidt ook niet tot het besluit dat verweerder verkeerdelijk of kennelijk onredelijk besloot dat hij nog banden met zijn land van herkomst heeft en dat de duur van zijn verblijf in België niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook geenszins dat verweerder zou verwachten dat verzoeker enig “*negatief bewijs*” levert. Verweerder heeft louter de door verzoeker aangevoerde argumentatie onderzocht en, met verwijzing naar eerder door verzoeker afgelegde verklaringen, geduid waarom deze hem niet overtuigt aangaande het bestaan van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker voert voorts nog aan dat verweerder in de eerste bestreden beslissing herhaaldelijk heeft aangegeven dat hij slechts “*tijdelijk*” of voor een “*korte periode*” in Egypte moet verblijven. In de eerste bestreden beslissing wordt evenwel nergens verwezen naar een mogelijk verblijf in Egypte gedurende een “*korte periode*”. Verweerder heeft wel gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoeker niet “*tijdelijk*” bij zijn familie zou kunnen verblijven en uiteengezet dat hij het niet inwilligen van de aanvraag om machtiging tot verblijf niet onverenigbaar acht met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM, omdat de afwijzing van deze aanvraag in wezen slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied impliceert. Deze vaststellingen zijn niet incorrect. Het gegeven dat verzoeker eventueel langere tijd in Egypte zou moeten verblijven of dat de behandeling van een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf tijdens zijn verblijf in dat land veel tijd in beslag zou nemen laat bovendien op zich niet toe te besluiten dat verweerder verkeerd of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat niet blijkt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het gegeven dat de behandeling van verzoekers in België ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zes maanden in beslag nam laat hier niet anders over denken.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen voorhouden, kan verweerder trouwens ook niet bepalen binnen welke termijn, na de terugkeer naar het land van herkomst, er eventueel een positief antwoord zal komen op een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de reguliere procedure wordt ingesteld. Deze termijn hangt immers af van de snelheid waarmee de aanvrager zelf ageert en is afhankelijk van het al dan niet volledige karakter van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.3. Verzoeker voert ook nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar laat na om, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, uiteen te zetten waarom hij meent dat deze verdragsbepaling door het nemen van de eerste bestreden beslissing – die zijn verblijfstoestand niet wijzigt – werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht, van de rechten van verdediging en van artikel 8 van het EVRM.

Hij stelt het volgende:

“1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

De verzoekende partij had kunnen aanhalen dat hij een duurzame relatie heeft mevrouw [H.A.]. Beide zijn samenwonend op het adres te 2060 Antwerpen [...]. Zij leerden elkaar kennen in een café, waarna zij enkele keren hebben afgesproken met elkaar. Mevrouw [A.] werd evenwel ziek, waardoor het contact verwaterde. Het contact werd echter na een tweetal jaar terug opgenomen door verzoeker. Zij spraken nadien opnieuw af. Dit gebeurde bijna dagelijks. In oktober 2023 is verzoeker dan ook ingetrokken bij mevrouw [A.]. Hieruit volgt dat beide een duurzame relatie hebben. Zij dienden ook een aanvraag in tot registratie van een wettelijke samenwoning. De aanvraag werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, maar verzoeker en mevrouw [A.] betwisten deze beslissing (stuk 3).

Met betrekking tot het gezinsleven wordt in de bestreden beslissing thans slechts kort aangehaald dat “betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch dat hij in België een gezinsleven zou hebben opgebouwd”, zonder derhalve rekening te houden met zijn partnerrelatie.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – zou echter als gevolg hebben dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Egypte). Verzoeker zou hierdoor worden gescheiden van zijn partner en het land waar hij ondertussen verblijft sinds 7 maart 2019.

De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Verzoeker werd niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord over zijn procedure tot internationale bescherming, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

De verwerende partij diende evenwel rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

[...]

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting geschonden.

5. In uiterst ondergeschikte orde, benadrukt de verzoekende dat verweerder niet op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

Bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven moet een ‘fair balance’ worden gevonden tussen het belang van de betrokken vreemdeling en diens familie enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het voeren van een migratiebeleid anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De verzoekende partij benadrukt dat hij een duurzame relatie heeft mevrouw [H.A.], naast zijn langdurig verblijf in België sinds meer dan zes jaar.

Beide zijn samenwonend op het adres te 2060 Antwerpen, [...]. Zij leerden elkaar kennen in een café, waarna zij enkele keren hebben afgesproken met elkaar. Mevrouw [A.] werd evenwel ziek, waardoor het contact verwaterde. Het contact werd echter na een tweetal jaar terug opgenomen door verzoeker. Zij spraken nadien opnieuw af. Dit gebeurde bijna dagelijks. In oktober 2023 is verzoeker dan ook ingetrokken bij mevrouw [A.]. Hieruit volgt dat beide een duurzame relatie hebben. Zij dienden ook een aanvraag in tot registratie van een wettelijke samenwoning. De aanvraag werd geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, maar verzoeker en mevrouw [A.] betwisten deze beslissing (stuk 3).

Met betrekking tot het gezinsleven wordt in de bestreden beslissing thans slechts kort aangehaald dat “betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch dat hij in België een gezinsleven zou hebben opgebouwd”, zonder derhalve rekening te houden met zijn partnerrelatie.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten – zou echter als gevolg hebben dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Egypte). Verzoeker zou hierdoor worden gescheiden van zijn partner en het land waar hij ondertussen verblijft sinds 7 maart 2019.

De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Met de specifieke situatie van verzoeker en zijn partner werd dan ook niet op een zorgvuldige en redelijke wijze rekening gehouden door de gemachtigde.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

4.2.1. Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verweerder de juridische en feitelijke grondslag die aan de basis ligt van deze beslissing duidelijk heeft weergegeven. Hij heeft immers uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en aangegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verweerder heeft nader toegelicht dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Hij heeft ook duidelijk weergegeven dat hij rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Hij heeft eveneens uiteengezet waarom hij oordeelde dat er in casu geen hinderpalen waren om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Hierbij heeft hij aangegeven dat verzoeker niet aantoonde minderjarige kinderen of andere familieleden in België te hebben of dat hij een gezinsleven in België heeft opgebouwd en dat er geen medische elementen werden aangehaald. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Tot een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden besloten.

3.1.2. Aangaande de aangevoerde miskenning van de hoorplicht moet worden gesteld dat uit het voorgelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker, in het raam van tal van procedures, meermaals de kans kreeg op de redenen waarom hij in België wenste te verblijven en zijn feitelijke situatie, inclusief de in het Rijk opgebouwde banden, uiteen te zetten.

Er kan bijgevolg niet worden besloten dat verweerder de tweede bestreden beslissing nam zonder verzoeker eerst de mogelijkheid te hebben geboden zijn situatie nader uiteen te zetten en de hoorplicht, op zich of als een onderdeel van de rechten van verdediging – in de mate dat deze spelen in een administratieve procedure – heeft geschonden.

Daarnaast moet worden geduurd dat verzoeker met zijn betoog ook niet aannemelijk maakt dat hij, indien hij nogmaals bijkomend zou zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, nog nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken die verweerder ertoe hadden kunnen toe brengen deze beslissing niet te nemen. Verzoeker stelt weliswaar dat hij een relatie heeft met H.A. en dat hij op hetzelfde adres woont als deze vrouw, maar uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder hiervan kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder werd immers op 21 oktober 2024 geraadpleegd door de Dienst Schijn- en Agedwongen Relaties van de stad Antwerpen met de vraag om informatie te verschaffen over verzoeker en H.A., in het raam van hun verklaring tot wettelijke samenwoning. Op 18 december 2024 werd verweerder ingelicht van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verklaring tot wettelijke samenwoning van verzoeker en H.A. niet te registreren in het bevolkingsregister. De ambtenaar van de burgerlijke stand oordeelde immers dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van de partners kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat verweerder er niet van op de hoogte was dat hij voorhield een gezinsleven te hebben met H.A. Het is ook niet kennelijk onredelijk dat verweerder het feit dat verzoeker bij H.A. verbleef en dat hij aangaf een verklaring van wettelijke samenwoning met haar te willen laten registreren niet als het bewijs inzake het bestaan van een gezinsleven weerhield, nu de ambtenaar van de burgerlijke stand hem meedeelde, na een onderzoek, te hebben geconcludeerd dat niet kan worden besloten tot het bestaan van een relatie die erop was gericht een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De Raad kan ook niet voorbijgaan aan het feit dat verzoeker, toen hij zich tot het bestuur richtte met het oog op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging en hierbij de redenen opgaf waarom hij in België wenste te verblijven, niet aangaf enig gezinsleven te hebben. Er kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat verweerder onvoldoende gewicht gaf aan de relatie die verzoeker stelt te hebben met H.A. of dat hij nadere inlichtingen had dienen te vragen omtrent een relatie die verzoeker zelf schijnbaar niet voldoende belangrijk vond om te vermelden in een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Waar verzoeker nog opmerkt dat hij niet werd gehoord *“over zijn procedure tot internationale bescherming”* kan het volstaan aan te geven dat verzoeker meermaals werd gehoord aangaande de redenen waarom hij meende zijn land te moeten verlaten en dat werd vastgesteld dat hij niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus. Verzoeker, die niet aangeeft dat er enig nieuw dienstig element is, kan dan ook niet voorhouden dat een aanvullend gehoor nog was vereist.

Een schending van de hoorplicht op zich of als onderdeel van de rechten van verdediging blijkt niet. Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat een bijkomend gehoor nog nuttige informatie voor verweerder had kunnen opleveren die hem ertoe had kunnen brengen de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet te nemen, zodat zelfs niet blijkt welk belang hij heeft bij zijn grief aangaande de hoorplicht en de rechten van verdediging.

3.1.3. Zoals reeds gesteld blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder de verplichting, die krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op hem rust, heeft gerespecteerd, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door uiteen te zetten dat hij niet akkoord gaat met verweerdters argumentatie en door toe te lichten dat van mening is dat meer aandacht had moeten worden besteed aan de relatie die hij stelt te hebben met H.A. toont verzoeker, gelet ook op voorgaande vaststellingen, niet aan dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting werd genegeerd en deze bepaling op zich werd geschonden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.4. Verzoekers beschouwingen geven ook geen aanleiding tot de vaststelling dat de tweede bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij beweert dat verweerder niet op een

zorgvuldige en redelijke wijze rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.1.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat de tweede bestreden beslissing de bestaande verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt. Het staat immers niet ter discussie dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de tweede bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat de tweede bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoeker, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. Daarnaast moet worden benadrukt dat, gelet op wat reeds werd vastgesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enig gezins- en familieleven in België heeft dat onder het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling valt. Tevens moet worden gesteld dat, zelfs in het geval er sprake zou zijn van enig gezinsleven, uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker, wiens kinderen, volgens zijn verklaringen, in Egypte verblijven, maakt daarenboven niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. In de mate dat verzoeker zich nog beroept op de bescherming van zijn privéleven moet worden gesteld dat niet blijkt dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven door de tweede bestreden beslissing op zich in het gedrang wordt gebracht. Het gegeven dat verzoeker reeds een aantal jaren, op precaire of onwettige wijze, in het Rijk verblijft en contacten met burgers in het Rijk onderhoudt leidt niet tot dit besluit. Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting, gelet op de voorgaande vaststellingen, ook niet aannemelijk dat er op verweerder een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de tweede bestreden beslissing wordt genomen.

Er kan niet worden besloten dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep met rolnummer X ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X, en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaken met rolnummers X en X worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep met rolnummer X, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK